

— Βέβαια ὅλοι, καὶ ὑπουργεῖον καὶ Βουλὴ καὶ Γερουσία καὶ πλειοφύφια, ἀντιπολίτευσις, ἀφοσιωμένοι καὶ μὴ, πολιτικοὶ, στρατιωτικοὶ— κρίμα τὰ νομοσχέδια, τοῦ κακοῦ αἱ πιστώσεις— κρίμα!

— Κρίμα, τῷ δόντι μήτε εἰς δὲ θὰ μείνῃ;

— Μηδεὶς, ἀπεκρίθη τὸ δαιμόνιον, διότι βλέπεις ὅτι ὁ κομήτης αὐτὸς εἶναι πονηρὸς, ἀφοῦ εἴδεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔλαθον προφυλακτικὰ μέτρα διὰ τὸν καύσονα, ἐστράφη αἰφνῆς εἰς βροχὴν καὶ ἀντὶ νὰ μᾶς καύσῃ θὰ μᾶς πνίξῃ, ως ἐν ὑπουργεῖον...

— Πάλιν ὑπουργεῖον! βλέπεις τοῦ κόσμου τὰ συντέλεια καὶ ἐντούτοις πολιτικά.

— Χι, Χι! ἐγέλασε τὸ δαιμόνιον.

— Γελᾶς; Σατανᾶ!

— Καὶ ήξεύρεις διατί: διότι μοὶ ἐπῆλθεν ἵδεα, ὅτι δύναμαι νὰ σώσω ἀν δχι βέβαια ἐντὸς κιβωτοῦ καὶ δλόκληρον τὸν κόσμον τούλαχιστον κρεμασμένυς ἐπὶ τῆς οὐρᾶς μου, ἐπτὰ μικροὺς καὶ μεγάλους, καὶ ἀπὸ ἐν (μέλος) τούλαχιστον ἐξ ἑκάστου νομοθετικοῦ σώματος, καὶ δύω ἐφημεριδογράφους διὰ νὰ διατηρηθῇ τὸ συνταγματικὸν γένος αὐτῆς τῆς ἐποχῆς· καὶ . . .

— Ω! πάλιν πολιτικὰ ἐκατάλαβα ὅτι . . .

— ὅτι τὰ κομητικὰ εἶναι καθὼς τὰ πολιτικὰ, καθὼς τὰ ὑπουργικὰ, καθὼς Xά! χά! χά! . . . καὶ τὸ δαιμόνιον ἀπῆλθε καγχάζον.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

Φίλε Έκδότα!

Μὴ ἐπιζητῆς, σοὶ εἶπον πολλάκις, μὴ ὑποθάλπης τὴν ἀντιπολίτευσιν, διότι μὰ τὴν ἀντιπολίτευσιν! ἐλεύσεται ἡμαρ, ὅτε μετανοήσεις· καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἔφθασε τέλος. Σοὶ ἀρέσει, τώρα νὰ κάθησαι ἡμέραν καὶ νύκτα συντάττων πρακτικὰ τῶν μακρῶν τῆς Γερουσίας συνεδριάσεων; Δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ ὑπάρχῃ καὶ ἐν τῇ Γερουσίᾳ, ως ἐν τῇ Βουλῇ, ἀντιπολίτευσις; νὰ ἐπιψηφίζωνται τὰ νομοσχέδια ἐν ἀκαρεῖ; νὰ συντάττης καὶ σύ, ως οἱ τῆς Βουλῆς συντάκται, τὰ πρακτικά σου ἀμέσως, καὶ νὰ ἀναγινώσκωνται αὐθωρεὶ διὰ τὸ κατεπειγον; νὰ ἔχῃς δὲ τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας εἰς τὴν διάθεσίν σου διὰ νὰ ἔπιτης ἐν βλέμμα καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀθροίστου σου, νὰ μανθάνῃς ποῦ τὸ παμπόνηρον διαβολάκι σου περιδρομεῖ, δταν σὺ ἡθικολογῆς εἰς τὰ φομαντικά σου;

Κάθου λοιπὸν τώρα, φίλε τῆς εὐαρίθμου ἀντιπολιτεύσεως, κάθου καὶ ἐγρηγόρει μὴ σοῦ διαφύγῃ ἵδεα τις νῷδος, ἡ ρῆσις κάμμια ῥιτιδωμένη, ἡ κάνεις—καὶ—γέρων, κατάγηρος σύνδεσμος, τὸν δποῖον προσπαθοῦν νὰ μορφώσωσιν οἱ καλοὶ μᾶς πατέρες, διότι μόλις σήμερον ἐνόσσαν, ὅτι ἀνευ τοῦ καὶ αὐτοῦ τὸ ἀρχαῖον μεγαλεῖον δὲν συνεδέετο μὲ ἡμᾶς τοὺς μικροὺς, ἀλλὰ χαλαρὸν θὰ ἦτο, καθὼς ἡ σήμερον κοινωνία μᾶς πρὸς τὴν πίστιν τῆς ἔξουσίας· ως ἔχαλαρώθησαν αἱ με-

ταξὶ τῶν φίλων δυνάμεων σχέσεις μας, καὶ μεταβλήθη τῆς Εύρω-
πης ἡ πολιτική.

Ηφαντίσθη! φίλοι, φωνάζεις, δὲν ἔχω καιρὸν, βοηθήσατε, ἔλεος
χριστιανοὶ διὰ τὸν Ἀθδηρίτην! δύῳ γραμμὰς δὲ καθεῖς σας, διότι ἐ-
γὼ ἡμέραν καὶ νύκτα κραυπαλῶ εἰς τῶν πρακτικῶν τὴν σύνταξιν,
καὶ ποῦ νοῦς, καὶ ποῦ κεφαλὴ, δὲ εἴς μὲ ζητεῖ ἀπ' ἑδῷ, ἄλλος μὲ
σύρει ἀπ' ἑκεῖ, ὅλοι θέλουν νὰ ίδουν ἀν πιστῶς ἔγραψυ τὰς ἀγορεύ-
σεις των· μήπως παρέλειψα τὸν καὶ, τὸν δὲ, τὸν σύνδεσμον χωρὶς
ἄλλα ἐνῷ ἐτέρα μερὶς, ἡ καὶ πλειοψήρια λεγομένη, βγάλτα λέγει αὐτὰ,
τί τὰ θέλεις τὰ μὲν, τὰ δὲ, τὲ, καὶ —σχολαστικὰ πράγματα— καὶ κα-
ταλαμβάνω, ὅτι ἔχεις δίκαιον πτωχὲ, μὰ καὶ τίς σοῦ πταίει;

Βέβαιον εἶναι, ὅτι ἡ καρδία μου σ' ἐπόνεσε καὶ ἥθελα νὰ σὲ συ-
δράμω, δίδων σοι πρωτότυπόν τι διὰ τὸν καλὸν Ἀθδηρίτην σου· ἀλ-
λὰ πρωτότυπον, ως εἶναι δὲ κύριος πρωθυπουργὸς εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του·
πρωτότυπον, ως τὴν πρωτότυπον ἐκτέλεσιν τῶν νόμων ὑπὸ τῆς σημε-
ρινῆς ἐξουσίας· πρωτότυπον, ως τὰ βασανιστήρια τῆς Ἱερᾶς ἀστυνομίας
μας· πρωτότυπα καὶ ἀμίμητα ως γράφει δὲ Ἡλιος· πρωτότυπον ως
τὴν κρίσιν του ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ· πρωτότυπα, πρωτότυπα
τέλος ως τοῦ διαβόλου σου τὰ πηδήματα. Ἀλλὰ φίλε

Εἰς τοιαύτην ὥλη
Πρέπει καὶ κονδύλει,
Νοῦς ὁμηρικός·

Νὰ τὰ περιγράψῃ
Καὶ νὰ τὰ συντάξῃ
Περιστατικῶς.

Καὶ ἐγὼ ἀνάθεμα τὸ νοῦ μου! μόλις καθήσω νὰ ρίψω δύῳ λέξεις
εἰς τὸν δίσκον τοῦ Ἀθδηρίτου σου καὶ ίδου

"Ἐρχονται κυρά μου
Στὰ παραθύρα μου
Τσαλαπετεινοί.

Χθὲς περὶ τὴν . . . Μ. Μ. τέλος ἐπείσμωσα καὶ εἶπα θὰ γράψω
ἀλλὰ μόλις ἔθεσα τὸν τίτλον—δὲ ἐρωτομάγος—καὶ ἀμέσως φίλε, ως
ἄν αἱ ψυμιθωμέναι νύμφαι μας ἢ δὲ φενακισμένος ποιητής μας μὲ ἔβά-
σκανον, αἰφνήδιος καὶ ἀδιάκοπος ἔμετος παρ' ἀλίγον νὰ μὲ στείλη εἰς
τοῦ χάρωνος τὰ σαθρὰ, μονόξυλα καὶ ἐπ' αὐτῶν νὰ καταδιώκω τὴν
φεύγουσαν ιδέαν τῆς ἐρωτομαχίας.

Οὕτε ἐν βῆμα ἡδυνήθην νὰ κάμω καὶ κατέπεσα· ἐπὶ τοῦ προσώπου
μου εἶχεν ἐπικαθήσει ἡ χροιά του Θανάτου, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐναγωνίζε-
το πρὸς αὐτόν. ὅλος ἐξηντλημένος, ωσανεὶ πρὸ πολλοῦ ἔπασχον
στηθικὴν νόσον, ἐσύρθην ψηλαφητὶ πρὸς τὴν κλίνην μου, καὶ ἐκεῖ δὲν
ἐβράδυνεν νὰ ἐπέλθῃ ἡ πρὸς τὴν ζωὴν τῶν ὄντερων μετάστασις, ἡ ἄλ-
λοτε μὲν γλυκεῖα, ἄλλοτε δὲ ἐπίτρομος.

Όλεγον δύμως πρὶν ἡ μὲ παραλάβη ὁ ἀδελφὸς τοῦ θανάτου, ἀνέ-
βλεψα δῶς ἐν πανοράματι, εἰς δόλοκληρον τὸ παρελθόν μου καὶ εἴδα, ὅτι
οὐδέν ἄλλο εἰμὴ πικρῖαι μόνον καὶ βάσανα ἔκόσμουν τὰς ἑλαφρὰς εὐ-
δαιμονίας τῆς σκηνογραφικῆς μου ζωῆς, τῆς δοπίας τὰς ἐντυπώσεις
καθίστα μᾶλλον ἐπαισθητὰς ἡ ἀντιπαράθεσις. Ω! τὴν ἀθλίαν ζωήν!
εἶπα, καὶ ἐστράφην πρὸς τὸν θάνατον. . . .

Καὶ ίδε ἀνθρώπινος ματαιότης! πρώτη μου μέριμνα ὑπῆρξεν, ἀν-
θὰ ὑπάρξῃ τις μετὰ θάνατον, ζεστις ωὲ ράντισῃ τοῦ τάφου μου τὸ πα-
ράφυτον χόρτον, μὲν τούλαχιστον δάκρυ του, καὶ δὲν εὔρον οὐδένα ἄλ-
λον, οὐδένα ἢ τοὺς γηραιούς μου γονεῖς. . . .

Θλίψις λοιπὸν καὶ ἡ μετὰ θάνατον ζωή; . . . ἀλλ' ὅχι! εἰσέτει ἐσκε-
πτόμην περιβεβλημένος τὰ ἀνθρώπινα δεσμὰ καὶ ἔζήτουν νὰ φέρω καὶ
πέραν τοῦ τάφου τὰς κενάς ἐλπίδας τοῦ στείρου μέλλοντός μου,
πόρισμα θλιβεροῦ παρελθόντος ἀλλ' ἥδη ἐπλανώμην εἰς τὴν ζωὴν
τῶν δινέρων. Μοὶ ἐφάνη, ὅτι ἡμην ὑπὸ τὴν σκιάδα κήπου γνωστῆς
μοις οἰκίας· σκιάδα, ἡτις ἡ πηῆρξε μάρτυς πολλῶν συγκινήσεών μου,
τὰς δοπίας ἐκάλυπτεν ἢ πυκνὴ αὐτῆς ἐκ φυλλώματος σκέπη. . . .
Διχρά ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν της ἡ Σελήνη καὶ μία τις ἀκτὶς ὑποτρέ-
μουσα, ὡς θανατιῶντος βλέμμα, διεπέρα τὰ ἀραιώματα τῆς σκιάδος.
Εὖδία μυστηριώδης· τὰ ἀνθη μόλις ἐδρῖπιζοντο ὑπὸ τῆς πνοῆς, τὴν δ-
ποίαν ἐπορξένουν τὰ πτερυγίσματα τῶν κατακλινομένων ἐπὶ τῶν δέν-
δρων πτηνῶν, τὸ πᾶν κατείχετο ὑπὸ σιγῆς, ποιητικὴ ἐσπέρα! . . .
. . . ἐκ διαλειμμάτων μόλις ἔφθανεν μέχρις ἐμοῦ ἢ μεμαρυσμένη,
ψυχρὰ καὶ πένθιμος φωνὴ νυκτοκράτου πτηνοῦ, τὸ δοπίον διὰ τῶν
ἐπιφωνημάτων του μετράζ, φάνεται, κάθε νύκτα, τὸ ταλαίπωρον!
τῆς ζωῆς του τὰς ὀχληρὰς στιγμάς· ίδού, διενοήθην καὶ ἐγὼ, πῶς με-
τρῶνται καὶ τῆς ἀνθρώπινου ζωῆς αἱ στιγμαὶ μὲ στεναγμούς· διέρ-
χεται ἢ βρεφικὴ ἡλικία βραχδύτερα πάσσοις καὶ τετραποδίζοντες μετα-
βαίνομεν εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, τὴν δοπίαν ἀποχαιρετῶμεν χω-
ρίς νὰ χαρωμεν, διότι ἔλλείπει ἡ συνείδησις καὶ οὕτω διερχόμενοι,
τοὺς ἀθώους αὐτοὺς χρόνους μας, τὰς ὀραίας τῶν ἀπολαύσεών μας
ἡμέρας, μόλις ἔξαρχος μίαν πρωτανίαν βλέπει τις ὅτι ἡνδρώθη, στενάζει,
ἔνδη κτενιζόμενος ἀνυπαλύπτει μίαν λευκὴν τρίχα ἐπὶ τῆς χθὲς
ἦτι μελανῆς καὶ στιλπνῆς κόμης του, στενάζει καὶ πάλιν καὶ
οὕτως ἐννοεῖ, ὅτι διέβη τοῦ βίου του τὸ Ζενίθ, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς
στιγμῆς ἐκείνης μὲ ταχύτατα βήματα κατεχόει πρὸς τὸν τάφον,
τὸ διαζέγιον αὐτὸ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πνεύματος.

Μία αὕτη ἐν δινέρῳ διειροπόλησίς μου, ἐπὶ τῆς πενθίμου τοῦ
νυκτοκράτου φωνῆς, ὅτε ἐπὶ τοῦ χαλικοστρώτου διαδρόμου τῆς
οἰκίας ἡκούσθησαν βήματα καὶ συγχρόνως φωνὴ μελίφθιογγος ἀν-
τήχησεν εἰς τὰς ἀκοὰς μου· ἦτον ἡ φωνὴ τῆς Δεσποίνης, τὴν δ-
ποίαν ἐγὼ ὑπέθετα κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς ᾗδα καὶ κρίνα ἀνα-
παυσμένην. . . . Τὸ μέγα τῆς ἀγορᾶς ὠρολόγιον ἐσήμανε τότε ἐν
μετὰ τὸ μεσονύκτιον τέταρτον. Ποῦ ἄραγε, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν,

ποῦ ἦτο μέχρι τῆς ὥρας αὐτῆς ἡ Κοραλία; καὶ τίς συνοδεύει αὐτὴν ἐπιστρέφουσκαν; εῖδα ἦτον εἰς τὸν δόποιον σήμερον ἀκόμη ἐνώπιόν μου τοσοῦτον πικρῶς ἐκακολόγησεν, καὶ ἐκεῖνος τοσούτους μοὶ ὕμωσεν ὅρκους, δτι πρὸ πολλοῦ ἔπαινε νὰ τὴν ἀγαπᾷ, τίνα νὰ πιστεύσω ἐκεῖνον, ἡ τὰς διαμαρτυρήσεις τῆς Κοραλίας; ἔκλινα πρὸς τὴν δευτέραν, διότι τὴν ἔβλεπον τοσοῦτον περιπαθῶς τοῦ Ἀλφρέδου ἐρῶσαν. Ἀλλ' ἔνα τούτων βεβαίως ἀπατᾶ ἡ χαριεστέρα τῶν γυναικῶν, ἡ οὐδένα αὐτῶν ἀγαπᾷ!

Μὴ τάχα ἀπατᾶσαι μοὶ ἔλεγεν δισταγμὸς, δὲν αἰσθάνεται τὴν προσπάθειαν τοῦ κεκρυμμένου ἔρωτος; Ἡ λησμονεῖς πόσον καλὰ ἡξεύρει νὰ ποικίλῃ τοὺς ἔρωτάς της, καὶ μετὰ ποίας μαγικῆς χάριτος ἡξεύρει νὰ προσηλόνῃ τὰ θύματά της εἰς μόνον τὸ παρόν, καὶ ἀν αὐτὰ πρὸ μικροῦ εἶχον δύσει τὸ ἀφανισμόν της, καὶ μυρίας εἶχον ἐκφέρει βλασφημίας κατὰ τῆς γοήστης αὐτῆς.

Ἐνῷ ταῦτα ἐγὼ ἐσκεπτόμην, οἱ δύω ὁς ἐραστὴ, προέβαινον μεχρις οὐ ἔφθασαν εἰς τῆς εἰσόδου τὸ βάθος, ὅπισθεν τῆς οἰκίας, ὅπου ἐγὼ δὲν ἦδυνάμην νὰ τοὺς βλέπω, καὶ οὐδὲν πλέον ἤκουσα. . . . Πικρεδόθησαν, εἶπα, καὶ οὕτοι εἰς τὴν σιγὴν τοῦ παντὸς, καὶ τῆς σιγῆς των μάρτυρα ἔχουσι μόνον τὸ δύον φῶς τῆς Σελήνης.

Η Κοραλία! ἐσκέφθη τότε, πόσον ἀλλόκοτος, ἡ Κοραλία γυνή! Ἀγαπᾷ ἡ τούλαχιστον δεικνύεται, δτι ἐμμακνῶς ἔραται τοῦ Ἀλφρέδου· δποίας καὶ δπόσας δὲν κάμνει δι' αὐτὸν θυσίας; Καὶ μολαταῦτα ἰδού λησμονοῦσα τὰ πάντα τὴν σιγμὴν αὐτὴν, ἐπανέρχεται εἰς τὰς παλαιάς της ἀδυναμίας· λησμονοῦσα τὸ ἀπειλητικὸν τῆς Θαλάσσης κῦμα, ἀρέσκεται εἰς τῆς δυούσης σελήνης τὸ κάτωχρον φῶς· καὶ αὔριον; ὧ! αὔριον, ως θεὰ τῶν ὑδάτων βυθίζεται εἰς τὰ ἄδυτα τῆς Θαλάσσης. Καὶ οὕτω; καὶ οὕτω τῆς εἰμαρμένης ἀκολουθοῦσα τὰς ἀμετατρέπτους θελήσεις, βαίνει γοργὴ, ως τὸ βλέμμα της, ως ἡ λαλιά της· ποῦ; εἰς τὸν ὅλεθρόν της, τὸν ὅλεθρόν της! τὸν δόποιον σπεύδει ζητοῦσα εἰς τόπους μεσημβρινούς.

Τοιαύτη ἡ Κοραλία, τὴν δόποιαν εὐτυχῆς δστις δὲν ἐγνώρισε, καὶ δυστυχῆς πάλιν, δστις δὲν ἡξιώθη τῆς ἀγάπης της. Σώζου, Κοραλία σώζου ἡ θελκτικωτέρα τῶν γυναικῶν! Τέρπου καὶ τέρπε, δραπέτης τῶν οὐρανῶν! Εἶπον καὶ ἐσπευσα νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν οἰκίαν μου, διότι τὸ ὀρολόγιον ἐσήμανε δύω μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρας. Ἐνῷ δ' ἐνόμιζον δτι βαίνω ἐκεῖ, ἐξύπνησα. . . . Ὁνειρον! εἶπον κατ' ἐμματὸν, ὄνειρον! τὸ δόποιον βεβαίως ἔπλασεν ἡ πυρετώδης μου φαντασία.

ΑΓΣΙΣ ΓΡΙΦΟΥ.

(ἴδε γριφού 6. Σελ. 81.)

Φόνος. — πόνος. — ὄνος. — κΟ'νος. — τόνος.